Anuarul Universității "Petre Andrei" din Iaşi
Fascicula: **Asistența Socială, Sociologie, Psihologie**
ISSN: 2248-1060 | ISSN-L: 2601-8209
Covered in EconPapers, RePEc, CEEOL, INDEX COPERNICUS, CrossRef, CrossCheck, Google Scholar, WorldCat, KVK, SOCIONET

2019, Issue 23, pages: 27-34| doi: https://doi.org/10.18662/upasw/24

The Impact of the Permissive Parental Style on Children Development

[Impactul stilului parental permisiv asupra dezvoltării copiilor]

Rodica BRATU[1]

[1] Ph.D. Student, Ion Creangă University of Chisinau, Moldova, e-mail: rodibratu@yahoo.com

Abstract: The research for the revision of literature is one of the first and most important steps in the research process. Some recent series of research identified associations between different practices and parental studies and internalization problems at young people. This work intend to be a synthesis of the materials about the impact of the permissive parental style on children development.

Keywords: *permissive parental style; self esteem; academic achievement; emotional and behavioral development, families; adolescent.*

How to cite: Bratu, R. (2019). The Impact of the Permissive Parental Style on Children Development. *Anuarul Universitatii "Petre Andrei" din Iasi, Fascicula: Asistenta Sociala, Sociologie, Psihologie,,23,* 27-34 https://doi.org/10.18662/upasw/24

©2019 "Petre Andrei" University of Iasi & LUMEN Publishing House.

Părinţii sunt esenţiali pentru dezvoltarea copiilor. Modul în care părinţii îşi cresc copiii variază între aceştia, iar stilurile dominante de parenting diferă de-a lungul timpului şi între ţări. Acest lucru ridică diferite întrebări, precum „De ce părinţii aleg strategii diferite pentru a-şi creşte copiii ?" şi dacă anumite stiluri pot fi mai bune pentru copii decât alte stiluri parentale. Părinţii încearcă să adopte un stil parental adaptat la nevoile copiilor lor, unii dintre ei consideră oportună educarea copiilor lor aşa cum au fost ei educaţi odată, iar alţii îşi doresc să acţioneze diferit faţă de educaţia primită de la părinţii lor.

Diana Baumrind a susţinut că părinţii, în efortul de socializare al copiilor, au manifestat diferite comportamente parentale. Aceste modele de comportament sunt derivate din scorul obţinut de părinţi (înalt sau scăzut) pe cele două dimensiuni parentale diferite şi independente: suport parental şi control parental. Suportul parental (denumit şi căldură, acceptare şi îngrijire) este definit ca „măsura în care părinţii susţin individualitatea şi afirmarea de sine prin oferirea de sprijin şi căldură, autonomie şi comunicare raţională". Controlul parental este definit ca fiind „pretenţiile pe care părinţii le au asupra copiilor în vederea integrării lor în societate prin reglementarea comportamentului, confruntarea directă, abilitatea de a reacţiona cu maturitate şi supravegherea comportamentului" (Liu, 2008: 5-6). Baumrind (1972, 1991) a schiţat în continuare patru prototipuri calitative ale autorităţii parentale pe care le-a denumit stiluri parentale: autoritativ, autoritar, permisiv/indulgent şi neglijent. Acest model parental a devenit standardul de aur prin care parentingul este măsurat şi este utilizat extensiv în studiile legate de procesul de socializare al familiei şi rezultatele copilului. Această tipologie parentală a fost considerată o măsură validă a strategiilor pe care părinţii le folosesc la socializarea cu copiii lor.

Stilul parental permisiv este un stil slab structurat, caracterizat prin nivel scăzut de control şi nivel relativ crescut de suport. Părinţii permisivi folosesc mai puţină disciplină şi sunt mai indulgenţi faţă de nevoile şi dorinţele copiilor, fără a stabili limite adecvate. Părinţii permisivi sunt îngăduitori şi toleranţi, şi nu au aşteptări de la copii în legătură cu respectarea regulilor. Cu toate acestea, aceşti părinţi sunt calzi şi responsabili de obicei la nevoile şi preocupările copiilor lor. Părinţii permisivi folosesc mijloace minime, pasive de disciplină, dacă este folosită. Ei manifestă un control minim asupra comportamentelor copiilor. Copiilor li se permite să facă ceea ce vor, atâta timp cât nu provoacă probleme părinţilor. Acest stil parental permite copilului să-şi determine propriile dorinţe şi acţiuni fără să se

preocupe de controlul impulsurilor şi de consecinţele acţiunilor sale (Baumrind, 1966).

Potrivit lui Marsiglia şi colaboratorilor (2007), părinţii permisivi oferă copiilor libertatea de a acţiona fără a monitoriza şi a stabili limite. Părinţii permisivi speră că dacă le oferă copiilor libertate, relatia lor cu aceştia va deveni mai apropiată. Prin urmare, copiii cu părinţi permisivi îşi planifică si controlează deseori propriile activităţi încă de la vârste mici, fără supravegherea părinţilor. Din păcate, părinţii permisivi care încearcă să stabilească relatii de prietenie cu copiii lor riscă posibilitatea de a acţiona în mod necorespunzător, deoarece aceştia îi vor vedea pe părinţii lor ca pe nişte colegi sau egali (Williams, 2013). Conform acestui stil de părinţi permisivi, singura modalitate de a le arăta dragostea copiilor este de a-i răsfăţa şi a le împlini toate dorinţele. Expresii precum: „Desigur, poţi să stai până târziu dacă vrei" pot fi folosite de aceşti părinţi, tocmai pentru a nu provoca dezamăgire spunând, nu (Baumrind, 1991a).

O altă caracteristică a stilului parental permisiv este inconsecvenţa. Această atitudine favorizează la copii învăţarea capacităţii de manipulare care este de obicei întărită de părinţi. Copiii dobândesc falsul sentiment că deţin controlul asupra părinţilor lor (Mihai, 2012).

Strategiile de disciplină şi control adoptate de părinţi sunt considerate a fi un factor important care explică rolul familiei asupra realizării academice a copiilor. Datele mai multor investigaţii indică faptul că stilul parental autoritar, permisiv şi neglijent sunt asociate negativ cu performanţele şcolare ale copiilor (Dornbush, Ritter, Leidermann, Roberts, & Fraleigh, 1987). În opinia lui Baumrind (1991b) copiii din familii permisive pot reprezenta o provocare pentru generaţia actuală. Motivul este lipsa limitelor, a unei rutini zilnice, de aceea copiii cu părinţi permisivi pot avea performanţe academice slabe şi probleme în a se adapta la mediul şcolar.

Potrivit unui studiu realizat de Odongo şi colaboratorii (2016), copiii cu părinţi permisivi au înregistrat rezultate şcolare semnificativ mai mici în comparaţie cu omologii lor care şi-au perceput părinţii ca fiind autoritativi sau autoritari. Cu cât un părinte este mai permisiv, cu atât este mai puţin probabil ca acel copil să se comporte bine în clasă.

Unele studii empirice arată că stilurile parentale sunt influenţate în mod semnificativ de diferenţele culturale şi de valorile sociale. Astfel, stilurile parentale din diferite culturi pot afecta în mod diferit realizările academice ale copiilor (Nyarko, 2011). Există dovezi că unele culturi sunt mai tolerante la stilul parental autoritar decât altele.

Copiii cu părinți permisivi au tendința de a se confrunta cu dificultăți în diferite domenii ale dezvoltării emoționale. Copiii crescuți în mod permisiv se luptă și cu aspectele interpersonale ale dezvoltării lor emoționale. Incapacitatea lor generală de a-și regla emoțiile îi determină să pară imaturi și incapabili de compromisuri ceea ce afectează negativ prietenia cu ceilalți (Olowodunoye & Titus, 2011; Williams, 2013). Copiii din familiile cu părinți permisivi sunt cunoscuți ca fiind dependenți fizic și emoțional de ceilalți pentru că nu li s-a dat nici o direcție sau rutină pe care să o urmeze. Acești copii nu au fost încurajați cum să facă față emoțiilor lor în mod independent sau emoțiilor celorlalți din jurul lor. Ei au dificultăți în a accepta respingerea pentru că, părinții lor i-au protejat intenționat de nenumărate dezamăgiri sau diferite situații de stres emoțional (Williams, 2013). Potrivit lui Ekși (1990, citat de Kostereliogluu, 2018) acești copii se așteaptă să li se acorde prioritate față de alți indivizi din societate iar atunci când nu obțin această prioritate devin neliniștiți, ceea ce îi împiedică să se de adapteze la relațiile sociale din afara familiei. Copiii părinților permisivi rămân de obicei aproape de casa părintească; în plus, s-a constatat că aceştia au cele mai apropiate relații cu părinții lor. Stând aproape de familie, copiii crescuți permisiv apelează cu ușurință la părinții lor pentru a cere sprijin emoțional, pentru a face față fiecarei situații pe care o experimentează, mai degrabă decât să-și gestioneze propriile emoții.

Literatura sugerează că stilurile parentale, în special nivelurile de exigență și receptivitate, contribuie la creșterea nivelului de anxietate la copii. Cercetările au indicat că acordarea de autonomie ridicată sau lipsa acesteia, exigența înainte de vârsta de 10 ani, a provocat mai multă anxietate la copii, în unele cazuri, datorită lipsei de îndrumare și direcție (Cooper-Vince, Chan, Pincus, & Comer, 2014). În mod similar, comportamentele permisive ale părinților au fost asociate cu probleme de internalizare la copiii cu vârsta de patru ani. Cu siguranță, stilurile parentale ale lui Baumrind (1991a) au fost aplicate în multe contexte de mediu. Cu toate acestea, este posibil ca efectele lor să fie relevante numai în anumite contexte culturale și sociale.

Studiile au constatat că lipsa controlului parental poate contribui la implicarea adolescentului în grupuri deviante și delicvente, inclusiv vandalismul și încălcarea legii (Ary, Duncan, Biglan, Metzler, & Noell, 1999). Adolescenții care își percep părinții ca fiind permisivi sunt mai predispuși la comportamente ce implică asumarea riscurilor incluzând acțiuni sexuale, alcool sau experimentarea drogurilor. Un stil parental permisiv permite copilului să stabilească limitele în relația părinte-copil. Un stil nondirectiv poate crește probabilitatea de a avea un copil mai impulsiv cu un control mai

puțin perceput asupra băuturii, crescând astfel probabilitatea de utilizare a alcoolului și problemele utilizării lui. Legăturile dintre părinți, procesele de control negativ și problemele legate de alcool sunt deosebit de critice în relațiile mamă-fiică și tată-fiu. Stilul parental permisiv are influențe directe asupra proceselor generale de control (nivelul de impulsivitate), precum și influențe indirecte asupra proceselor de control (control perceput asupra cuiva care bea), care sunt specifice consumului de alcool și abuzului (Adalbjarnardottir & Hafsteinsson, 2001; Patock-Peckham & Morgan-Lopez, 2006).

Copiii crescuți în familii cu niveluri scăzute de cereri și control vor avea dificultăți în controlul impulsurilor, respectarea regulilor și în asumarea responsabilității propriilor comportamente (Baumrind,1991a).

Stilurile parentale, despre care se știe că au impact semnificativ asupra dezvoltării tinerilor, joacă, de asemenea, un rol important în utilizarea de către copii a internetului și a tehnologiilor conexe. Studiile care au investigat asocierea dintre stilurile de parenting și utilizarea internetului în rândul copiilor au arătat că stilurile parentale afectează semnificativ gradul de utilizare a internetului de către copii. Valcke, Bonte, De Wever și Rots (2010) au descoperit că cel mai înalt nivel de utilizare al internetului în rândul copiilor este asociat cu un stil parental permisiv. Studiul realizat de Anandari (2016) arată că dependența de jocurile online este cauzată de stilul de parenting permisiv. Adoptarea unor metode educaționale adecvate și punerea în aplicare a planurilor practice poate preveni dependența de internet și îmbunătățirea relațiilor între părinți și copii.

Studiile au arătat că există o relație atât pozitivă cât și negativă între stilul parental permisiv și stima de sine a copilului. Untr-un studiu (Türkel & Tezer, 2008) de exemplu, copiii cu părinți permisivi au prezentat niveluri ridicate ale stimei de sine iar în alt studiu (Dwairy, 2004) copiii cu părinți permisivi au înregistrat niveluri scăzute ale stimei de sine.

Rezultatele studiului realizate de Muzaki (2018) au dezvăluit că stilul parental permisiv a avut o relație semnificativ negativă cu stima de sine. Astfel, cu cât copiii sunt mai expuși stilului parental permisiv, cu atât au mai puțină încredere în ei.

Într-o altă cercetare, R.F. Mogonea și F. Mogonea (2014) au analizat mediul familial și efectele sale asupra stimei de sine la adolescenții din România. Rezultatele au confirmat presupusa relație între stilurile parentale și nivelul stimei de sine, adică stimă de sine înaltă în cazul stilului parental autoritativ și stimă de sine scăzută în cazul stilului parental permisiv. Cu alte

cuvinte, adolescenţii au nevoie de apropiere şi de afecţiune din partea părinţilor, dar şi de exigenţă şi standarde ridicate. Dimpotrivă, indiferenţa părinţilor determină la adolescenţi o lipsă de încredere, o motivaţie şi o implicare insuficientă în îndeplinirea sarcinilor, precum şi un nivel scăzut de responsabilitate.

Şi studiul realizat de Love (2014) demonstrează că există o relaţie semnificativă între parentingul permisiv şi stima de sine a copiilor. Participanţii ai căror părinţi au un stil parental permisiv au raportat un nivel scăzut al stării de bine şi un nivel ridicat de suferinţă emoţională.

De asemenea, Yun şi colaboratorii (2018) au constatat că stilul parental permisiv are o corelaţie negativă mică şi totuşi semnificativă cu stima de sine la adolescenţi. Rezultatul care arată că adolescenţii care provin din familii permisive au un nivel al stimei de sine scăzut este în concordanţă cu rezultatul obţinut de Hoskins (2014) în studiul său. Hoskins explică că o monitorizare scăzută din partea părinţilor în perioada trecerii copiilor spre adolescenţă poate avea un impact negativ, cum ar fi: frecvenţă mai mare a consumului de substanţe, conduită necorespunzătoare şi interacţiuni deficitare cu ceilalţi, ccea ce contribuie la o stimă de sine scăzută în rândul copiilor.

Martinez, Garcia şi Yubero (2007) au realizat un studiu în care au explorat relaţia dintre stilurile parentale şi stima de sine la adolescenţii din Brazilia. Constatările au sugerat că stilurile parentale sunt asociate cu stima de sine a adolescenţilor. Cu toate acestea, în această ţară, stilul autoritativ al părinţilor nu este neapărat asociat cu stima de sine ridicată a adolescenţilor. Rezultatele au arătat că adolescenţii din familiile indulgente au avut aceleaşi rezultate sau mai bune ale stimei de sine decât adolescenţii din familiile autoritative. Adolescenţii cu părinţi indulgenţi au obţinut cel mai mare scor al stimei de sine, în timp ce adolescenţii cu părinţii autoritari au avut cele mai slabe rezultate. Aceste rezultate sugerează că stilul parental autoritativ nu este asociat cu o stimă de sine optimă în Brazilia.

Există numeroase studii care dovedesc că educaţia de tip permisiv (unde pedepsele sunt excluse) aduce mai multe deservicii decât cea de tip dictatorial (care se bazează pe frică şi abuz).

Potrivit psihiatrul suedez David Eberhard, în Suedia, stilul parental permisiv creează o generaţie de tineri adulţi aroganţi, fară empatie socială, fără norme şi limite, care, după o copilărie răsfăţată, sfârşesc prin a fi dezamăgiţi şi a eşua în viaţă. „Trăim în epoca copiilor desfrânaţi şi needucaţi, iar părinţii preferă să nu intervină în proces. Înainte, societatea noastră era una a adulţilor. Existau anumite valori şi o anumită ierarhie.

Copiilor li se făcea observație atunci când nu se purtau cuviincios. Dacă un copil nu era cuminte, oricine putea să se apropie de el și să îi spună „Nu e frumos cum te porți, termină". O astfel de coerență nu mai există astăzi", a declarat psihiatrul David Eberhard pentru The Telegraph. Psihiatrul vorbește despre prabușirea disciplinei în școli și a calității actului educațional, dar și despre creșterea tendințelor sinucigașe în rândul adolescenților, în special în rândul fetelor cu vârste între 15 și 25 de ani. Frank Furedi, profesor de sociologie la Universitatea din Kent consideră că cea mai tulburătoare caracteristică a societății suedeze este abdicarea voluntară a autorității adulților pornind de la stigmatizarea pedepsei copiilor până la teama de a-i disciplina.
https://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/sweden/10421246/Swedish-parenting-has-created-nation-of-brats.html

În consecință, abordarea non-punitivă și acceptarea de către părintele permisiv față de dorințele copiilor lor (Baumrind, 1966) nu îi ajută pe copii să construiască o baza educațională adecvată, ci, mai degrabă, dăuneaza potențialului lor de succes academic.

References

Adalbjarnardottir, S. & Hafsteinsson, L. G. (2001). Adolescent's Perceived Parenting Styles and Their Substance Use: Concurrent and Longitudinal Analyses. *Journal of Research on Andolescence* 1194(4):401-423.

Anandari, D. R. (2016). Permissive Parenting Style and its Risks to Trigger Online Game Addiction among Children. Asian Conference 2nd Psychology & Humanity, 773-781.

Ary, D. V., Duncan, T. E., Biglan, A., Metzler, C. W. & Noell, J. W. (1999). Development of Adolescent Problem Behavior. *Journal of Abnormal Child Psychology,* 27 (2): 141-150.

Baumrind, D. (1966). *Effects of Auhtoritative Parental Control on Child Behavior, Child Development*, 37(4), 887-907.

Baumrind, D. (1991a). Effective parenting during the early adolescent transition. In PA Cowan & EM Hetherington (Eds.), *Advances in family research series. Family transition*. Hillsdale, NJ, US: Lawrence Erlbaum Associates, 116-163.

Baumrind, D. (1991b). The influence of parenting style on adolescent competence and substance use. *The journal of Early Adolescence, 11*(1), 56-95.

Cooper-Vince, C., Chan, P. T., Pincus. D. B. și Comer, J. S. (2014). Paternal autonomy restriction, neighborhhood safety and child anxiety trajectory in community youth. *Journal of Applied Developmental Psychology, 35*(4), 265-272.

Dornbush, S. M., Ritter, P. L., Leidermann, P. H., Roberts, D. F., & Fraleigh, M. J. (1987).The Relation of Parenting Style to Adolescent School Performance. *Child Development, 58,* 1244-1257.

Dwairy, M. (2004). Parenting Styles and mental health of Palestinian-Arab adolescents in Israel. *In Transcult Psychiatry,* 41(2): 233-52, DOI:10.1177/1363461504043566

Hoskins, D. H. (2014). Consequences of Parenting on Adolescent Outcomes 4, 506-531. DOI: 10.3390/soc4030506

Kosterelioglu, I. (2018). Effects of Parenting Style on Students' Achievement Goal Orientation: A Study on High School Students. Educational Policy Analysis and Strategic Research, 13(4), 91-107. Retrived from: https//doi.org/10.29329/epasr.2018.178.5

Liu, T. (2008). *Relationship among parenting styles, ethnicity, gender, and adolescents internalized distress in impoverished families*. Master's Thesis, University of Tennesse.

Love, M. K. și Thomas M. D. (2014). Parenting Styles and Adjustment Outcomes Among College Students. Retrived from: https://uknowledge.uky.edu/edp_facpub

Marsiglia, C. S., Walczyk, J. J., Buboltz, W. C. și Griffith-Ross, D. A. (2007). Impact of parenting styles and locus of control on emerging adult's psychosocial success. *Journal of Education and Human Development,* 1, 1-11.

Martinez, I., Garcia, F. J., Yubero, S. (2007). Parenting Styles and adolescent's self esteem in Brazil. Psychological Reports, 100, 731-745, DOI:102466/ PRO.100. 3.731-745

Mihai, I. M. (2012). Stilurile parentale și anxietatea socială în educație. În *Revista de Psihologie,* 4, 26-35.

Mogonea, R.F., Mogonea, F. (2014). The rol of the family in building adolescent's self-esteem. Procedia- Social and Behavioral Sciences 127: 189-193.

Muzaki, W. (2018). Parenting Styles, Self-Esteem and Student's Academic Achievement in Secondary Schools in Sironko District. Dissertation Submitted to the School of Psychology in Partial Fulfillment of the

Award of a Degree of Master of Educational Psychology of Makerere University.

Niarko, K. (2011). The influence of autoritative parenting style on adolescent's academic achievement. *American Journal of Social and Management Sciences, volume,* 2(3): 278-282.

Odongo, A. A., Aloka-Peter, J.O. și Raburu, P. (2016). Influence of Parenting Styles on the Adolescent's Academic Achievement in Kenyan Day Secondary School. *Journal of Education and Practice,* 7(15).

Olowodunoye, S. și Titus, O. (2011). Parenting styles, gender, religiosity and examination malpractices. *Gender & Behavior*, 9(2), 3941-3960.

Patock-Peckham, J. A. și Morgan-Lopez, A. A. (2006). College Drinking Behaviors: Mediational Links Between Parenting Styles, Impulse Control and Acohol-Related Outcomes. *Psychology of Addictive Behaviors*; 20(2): 117-125.

The Telegraph. (2013). Swedish parenting has created nation of brats Retrieved from: https://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/sweden/10421246/Swedish-parenting-has-created-nation-of-brats.html

Türkel YD. și Tezer, E. (2008). Parenting styles and learned resourcefulness of Turkish Adolescents. *In Adolescence*, 43(169): 143-52.

Yun, X. B., Thing, S. T. și Hsoon, C. N. (2018). A quantitative Study of Relationship between Parenting Style and Adolescent's Self-Esteem. *Advances in Social Science, Education and Humanities Research (ASSERHR), volume 304* 4th ASEAN Conference on Psychology, Counselling and Humanities (ACPCH).

Valcke, M., Bonte, S., De Wever, B. și Rots, I. (2010). Internet parenting styles and the impact on Internet use of primary school children. *Computers & Education,* 55(2), 454-464.

Williams, L. (2013). *The 4 types of parenting styles*. Retrieved from: http://lqwilliams2.hubpages.com/hub/The-3Types-of-Parenting-Styles